

Trốn, Truy Đuổi

Contents

Trốn, Truy Đuổi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12

Trốn, Truy Đuổi



Giới thiệu

Editor: Phong Dạ Thể loại: hiện đại văn, nhất thụ nhất công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-truy-duoi>

1. Chương 1

Dương Tiểu thích Trần Lạc.

Chỉ như vậy thích một người.

Một buổi sáng như bao buổi sáng khác, rời giường, rửa mặt, mặc đồ lót, rồi tây trang, giày da, chuẩn bị xong xuôi. Ra cửa rẽ phải, băng qua ngã tư đường lại đi tới một ngã tư quen thuộc khác đến ngay tàu điện ngầm. Dừng lại, cười nhẹ, mắt khẽ nhìn đồng hồ, 7h50', không sớm không muộn. Hắn ghé trước cửa mua bình trà xanh. Có gái bán hàng tặng cho hắn một cái mỉm cười.

Tựa hồ mỗi ngày đều là cuộc sống như vậy, không có tự hỏi, không có nghi vấn, mọi chuyện đều như thể thuận đó mà làm, hần đã làm thành thói quen.

Trong tàu điện ngầm có rất nhiều người, có nam, có nữ, có già, có trẻ, ở đây chạm nhau một cái ánh mắt liền sau đó nhìn về phía khác.

Ở lối vào, ánh mắt Dương Tiểu đột nhiên ngưng lại trên một người con trai. Dáng người gầy gò, áo sơ mi trắng đơn giản, trên trán vài sợi tóc khê đưa, có chút lạnh lùng, thờ ơ, mặt nghiêng nghiêng lộ ra đôi mắt kiên định. Hình ảnh này đã ở sâu trong trí nhớ của hần.

Một cái chớp mắt, trái tim Dương Tiểu dường như ngừng đập.

“Trần Lạc.” Vô thức thốt ra hai chữ.

Là cái tên vốn ở trong trí nhớ, là nhiều năm qua không nhớ tới mối tình chưa được bao lâu, là chôn ở sâu trong trái tim, khi say mới có thể nhớ tới người. Cánh cửa trí nhớ thoáng cái mở ra, trải qua thời gian dài không tiếp xúc nhau, hoặc là không rảnh để đi hoài niệm, giờ giống như thủy triều đem hần bao phủ.

Hần quay đầu lại tìm, vô số người lạ lẫm đi ngang qua, hình ảnh người con trai đó biến mất trong đám đông. Chẳng lẽ là nhìn lầm rồi? Dương Tiểu có điểm không cam lòng, hần định bước đi đến hướng của bóng người đó để tìm kiếm.

Một thanh âm đem hần kéo trở lại hiện tại “Anh ở đây nhìn gì thế? Gần đi làm muộn rồi”.

Dương Tiểu quay đầu lại, là đồng nghiệp cùng công ty – Trần Tĩnh, nàng hôm nay thay đổi kiểu tóc mới rất đoan trang, trang điểm khá dày, che giấu đôi mắt thâm quầng vì ngủ không đủ giấc.

Dương Tiểu có chút bất đắc dĩ, mỗi ngày cùng Trần Tĩnh ở tàu điện ngầm “Ngẫu nhiên gặp nhau” . Đã làm hần có điểm chán ghét. Nhưng hần vẫn giải thích nói: “. Vừa rồi người mới đi qua kia, rất giống một người bạn trong quá khứ của tôi.”

Mệnh mông biển người, chỉ là do dự một lát, cơ hội sớm đã bỏ qua. Dương Tiểu thất vọng tử bỏ công cuộc tìm kiếm. Thu hồi ánh mắt, nếu vừa rồi đuổi theo cậu thì tốt rồi, hần nghĩ thầm trong lòng.

“Bạn bè? Bạn gái cũ sao?” Trần Tĩnh tiến đến bên cạnh hần, vừa đi vừa hỏi, nàng nhẹ nhàng bĩu môi, con mắt lóe một tia nhạy cảm .

Lần này, Dương Tiểu làm bộ không có nghe được câu hỏi của nàng.

Dương Tiểu không thích Trần Tĩnh, bọn họ vốn không có quan hệ mật thiết như vậy, nhưng là cô gái kia tự cho mình là bạn gái của Dương Tiểu .

Dương Tiểu thích Trần Lạc.

Chỉ như vậy thích một người.

2. Chương 2

Trái bóng rỏ thoáng cái thoáng cái nện trên mặt đất, tung tóe hàng vạn bọt nước. Hần tại khoảng sân rộng lớn thực hiện động tác ba bước vào rỏ. Động tác lưu loát mà xinh đẹp. Quả bóng tại cầu trên rỏ xoay xoay vài cái, lọt rỏ. Trần Lạc ngẫu nhiên đi ngang qua, đứng ở bên ngoài sân bóng, nhìn xuyên qua lưới chắn xem Dương Tiểu. Nhịn không được cho hần tiếng vỗ tay.

Dương Tiểu chú ý tới Trần lạc, là khi hần lần đầu tiên trốn học.

Khi đó hần mới vừa lên cấp ba, nghỉ hè chấm dứt. Khai giảng, mọi người tựa hồ ai cũng áp lực và buồn bực. Lớp Anh ngữ thật sự rất nhàm chán, Dương Tiểu quả thật chịu không nổi nữa. Cuối cùng, hần hạ quyết tâm thật lớn giả bộ bệnh xin về . Không ngờ chẳng về nhà, lại đi đến sân bóng rổ.

Ngày đó bầu trời mưa rơi lác đác, trong không khí đều là hơi nước mờ mờ. Dương Tiểu lại không thêm để ý chút nào, mưa làm ướt tóc cùng quần áo của hần, đánh tan ngày hè nóng bức. Trái bóng rổ thoáng cái thoáng cái nện trên mặt đất, tung tóe hàng vạn bọt nước. Hần tại khoảng sân rộng lớn thực hiện động tác ba bước vào rổ. Động tác lưu loát mà xinh đẹp. Quả bóng tại cầu trên rổ xoay xoay vài cái, lọt rổ. Trần Lạc ngẫu nhiên đi ngang qua, đứng ở bên ngoài sân bóng, nhìn xuyên qua lưới chắn xem Dương Tiểu. Nhịn không được cho hần tiếng vỗ tay.

Dương Tiểu quay đầu nhìn về phía người duy nhất xem mình chơi. Là một nam sinh gầy gò, quần áo đơn giản , khuôn mặt sạch sẽ , đôi mắt kiên cường, tóc đen dính vào trên má, trên người có chút gì đó lạnh lẽo, thờ ơ. Mông mông lung lung mưa phùn rơi , Dương Tiểu cảm thấy, trên lưng của cậu, tựa hồ có một đôi cánh, đem cậu bao vây trong đó, hoàn toàn ngăn cách với cả thế giới.

Trần Lạc cũng nhìn hần chăm chú, đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây, dường như hôm nay mới nhận thức được rằng cái người này ngày thường ít nói giờ lại trở nên đẹp trai thế này.

Tựa hồ chính là lúc này, một cái chớp mắt, bọn họ đã nhận định lẫn nhau, đều là cùng loại.

Kỳ thật đến nay, hai người đã cùng lớp hơn hai năm . Trần lạc là “Học trò cá biệt” trong mắt các thầy cô, cũng là “Thần thoại” trong trường, nghe nói nhà bọn họ có tiền, có quyền, cho dù trốn học ngàn vạn lần, nhiều môn thi rớt. Hiệu trưởng cũng không dám đem cậu đuổi ra khỏi trường.(1)

Cậu rất ít khi xuất hiện ở trường học, chỉ là thỉnh thoảng, mang theo vẻ mặt hồ hững đi trong sân trường, trở thành chủ đề vĩnh cửu của đám học sinh cấp 3 nhàm chán.

Dương Tiểu thì ngược lại, hần là “Học sinh xuất sắc” , là hạt giống tài năng luôn được các thầy cô bồi dưỡng. Cho nên hai người trước kia cơ hồ không có cùng xuất hiện.

Đã không còn nhớ là ai bắt chuyện đầu tiên, tóm lại, lúc rời khỏi sân bóng rổ, hai người bọn họ như đã quen thuộc, giống như là bạn tốt nhiều năm chưa gặp nhau.

(1) ở đây có 1 câu mà mình ko biết chuyển bằng cách nào, ngẫm nghĩ thì thấy nó cũng ko ảnh hưởng đến mạch truyện nên cho qua. Nguyên văn là “về phương diện khác, cậu một mực ổn mong muốn trường học đếm ngược đệ nhất danh bảo tọa, ngữ văn nhưng lại nhiều lần niên kỉ tuổi cấp đệ nhất.”Bạn nào biết chỉ cho mình với, thật xin lỗi vì sự ngu dốt của mình T^T

3. Chương 3

Vài chục năm sống trên đời, hần đều là đang đóng kịch, sắm vai đủ loại nhân vật, sắm vai hình tượng được cha mẹ thầy cô kì vọng, là một học sinh chăm chỉ hiếu học, một cán bộ siêng năng cần cù, thầy cô yêu mến, học mọi cái mộ thần tượng

Về phần mình là con người thế nào, Dương Tiểu đã sớm quên. Là Trần Lạc đến trước mặt hần, mở mặt nạ hần ra. Hần mới phát hiện chính mình trong nội tâm trống rỗng.

Từ khi cùng Trần Lạc trên sân bóng rổ ngẫu nhiên gặp nhau. Dương Tiểu trong lòng một loại tính cách đã bị nhen nhóm. Vẫn là tồn tại tính cách phản nghịch, chỉ là chôn ở đáy lòng, vẫn chưa có người nào thức tỉnh được nó.

Vài chục năm sống trên đời, hẳn đều là đang đóng kịch, sắm vai đủ loại nhân vật, sắm vai hình tượng được cha mẹ thầy cô kì vọng, là một học sinh chăm chỉ hiếu học, một cán bộ siêng năng cần cù, thầy cô yêu mến, học muội ái mộ thần tượng

Về phần mình là con người thế nào, Dương Tiểu đã sớm quên. Là Trần Lạc đến trước mặt hắn, mở mặt nạ hắn ra. Hắn mới phát hiện chính mình trong nội tâm trống rỗng.

Trần Lạc không giống với học sinh bình thường, cậu lớn mật, khác người, làm theo ý mình.

Trần Lạc như là một cái hồ không biết sâu cạn bao nhiêu, là một ly trà. Là một đứa trẻ, không muốn lớn lên, cũng sẽ không lớn lên.

Cậu ta là một con trùng, khiến ta như rơi vào trong cái kén của cậu, sa vào thế giới của ta, một lúc mê muội liền không dậy nổi.

Trần Lạc cũng có thể là gió, bạn nếu lơ đãng, cậu ta như vậy, rất dễ dàng xẹt qua đến bên cạnh bạn.

Thời gian cậu đến trường học ngày càng ít, chỉ học mỗi môn ngữ văn, chỉ làm bài tập môn văn. Mỗi lần nghe xong mấy tiết văn, cậu liền im lặng đứng dậy, thu thập rời đi. Làm theo ý mình, những thứ khác đều không quan hệ tới cậu.

Ngày đó vừa vận dụng phải cô giáo dạy hóa đi đến sớm chuẩn bị dụng cụ thí nghiệm. Cậu ngay trước mặt bà cô thu dọn đồ đạc.

Cô giáo môn Hóa vốn là tổ trưởng nhiều năm, thoáng cái nóng nảy “Trần Lạc! Loại người như em cũng đừng nên bước chân vào phòng học này.”

Trần Lạc nhìn bà một cái, quăng túi sách lên vai, tiêu sái rời đi. Hoàn toàn không để tâm đến hết thấy hậu quả.

Bà cô Hóa ba một tiếng đóng sầm cửa phòng lại. Dem thân ảnh Trần Lạc ở ngoài cửa khép lại.

Dương Tiểu đang ở lớp học, nhưng trong đầu óc tâm trí đều là Trần Lạc, gần hết giờ học, bắt đầu tự do thảo luận, hẳn biện lý do chạy ra ngoài.

Vừa ra phòng học, chứng kiến Trần lạc đứng ở đằng sau cửa sổ thủy tinh của phòng học bên cạnh ngắm nhìn cây mây màu xanh biếc bên ngoài cửa sổ. Cậu đem mặt cùng tay dán tại cửa kính trên cao, giống như con thằn lằn. Nhìn theo ánh mắt chăm chú của cậu, màu xanh biếc ngoài cửa sổ, lớn lên tùy ý.

Dương Tiểu đến gần hỏi: “Cậu đang ở đây làm cái gì?”

Trần lạc run rẩy lông mi thật dài, “Xem thử có kẻ điên nào muốn cùng tớ trốn học hay không.”

Dương Tiểu có điểm vì cậu lo lắng “Cậu không sợ thầy giáo xử phạt sao?”

“Cùng lắm thì là gọi phụ huynh tới.” Trần Lạc nhún nhún vai “Chính tớ cũng tìm không được bọn họ.”

Ngày đó sau khi tan học, Trần Lạc cùng Dương Tiểu đi công viên. Dương Tiểu đã thật lâu chưa có tới lại nơi này. Từ khi đi học, bộ dáng công viên đã bị lãng quên sâu trong trí nhớ của hắn.

Đứng ở cửa ra vào công viên, hai người lục lục cái ví tiền mang theo, một xu cũng không tìm được.

“Đi theo tớ, tớ biết một chỗ tường rất thấp, rất dễ để trèo qua.” Trần Lạc đã tính trước nói. Cậu là khách quen chỗ này, khi quên mang tiền, sẽ leo tường mà vào.

Đằng sau quả nhiên như Trần Lạc nói, có một bức tường không cao, rậm rạp loang lổ rêu xanh, kẻ ra chắc xây cũng đã lâu. Trần Lạc là quen việc dễ làm, cậu trèo tường giống như con khỉ, chưa tới hai ba cái đã an vị phía trên, nhìn xuống Dương Tiểu.

Dương Tiểu cũng trèo theo, hai người tay nắm tay từ trên tường nhảy xuống. Rất không khéo léo, Trần Lạc khi rơi xuống đất đâm phải một mảnh thủy tinh. Trên chân bị rách một đường máu dài. Miệng vết thương dữ tợn, chảy ra tích tích màu đỏ tươi.

“Quả nhiên là bị báo ứng do trốn vé.” Trần Lạc cúi đầu nói như vậy, biểu hiện lại tựa hồ không để ý đến vết thương, Dương Tiểu thì luống cuống, dùng mảnh vải đem vết thương của Trần Lạc băng bó lại, chẳng còn tâm tư chơi đùa.

Dương Tiểu đem Trần Lạc vác trên lưng trở về nhà. Trần Lạc rất nhẹ, không giống như hán nam sinh cao to nên rất nặng. Cậu ghé vào trên lưng Dương Tiểu quơ chân hỏi: “Tớ cảm giác chúng ta như thế này rất giống là đang hện hồ”.

Dương Tiểu có điểm xấu hổ nở nụ cười. Trong lòng của hắn biết rõ, trận này yêu say đắm nhất định là loại hạt giống cấm kỵ gieo trồng.

4. Chương 4

Cuối cùng hai người đều tỉnh bì lực tẩn té trên mặt đất, chung quanh là mênh mông màu xanh, rời xa nhân thế, không biết mình đang ở phương nào.

Tiếp xúc Trần lạc, Dương Tiểu mới phát hiện cậu tuyệt không có thần bí như trong truyền thuyết.

Cha mẹ Trần Lạc là một phần tử trí thức cấp cao. Trần Lạc khi còn bé, hai người kia để cậu ở lại trong nước, chính mình xuất ngoại. Về sau lại không có trở về, chỉ là thỉnh thoảng cấp cho Trần Lạc sinh hoạt phí, Trần Lạc không biết mình được cha mẹ cấp cho bao nhiêu tiền. Hắn bị gửi gắm vào nhà dì. Dượng dì ham mê mật chược, mỗi ngày ngoại trừ đi làm, còn lại ở trong phòng mật chược âm thanh ồn ào, sương khói lượn lờ. Ngoại trừ ăn ở, còn lại chẳng trông nom Trần Lạc gì, có đôi khi đi cao hứng, cơm cũng chẳng muốn làm.

Nhưng chú hai của Trần Lạc lại là cục trưởng bộ giáo dục hàng thật giá thật. Trường học không dám trù phạt Trần Lạc đều là ngại người chú này.

Từ nhỏ đến lớn, Trần Lạc vẫn sống trong thế giới do mình tạo ra. Cậu không có bằng hữu, cũng không có thân nhân lo lắng, chỉ có thể nỗ lực sống.

Từ khi quen Trần Lạc, Dương Tiểu bắt đầu học quan tâm người khác, chiều cố người khác.

Hai người cùng nhau từ trường học trốn ra.

“Trần Lạc, cậu đói bụng không?” Dương Tiểu thường xuyên hỏi câu này, đem đồ ăn vặt hắn mua được hoặc là thức ăn trong nhà mang đến đưa cho cậu. Trần Lạc nhân tiện cầm trong tay, hai người cùng chia nhau ăn.

Lúc lần đầu tiên được mời, Trần Lạc cúi đầu gặm thịt cuốn đã lạnh, nước mắt đột nhiên từng giọt từng giọt rơi xuống, muốn dùng cũng không được, cứ rơi không ngừng.

Đây là lần đầu tiên Dương Tiểu nhìn thấy Trần Lạc khóc, trước kia cho dù bị thương ở chân, cũng không thấy cậu ta rơi nửa giọt.

Trong quá khứ, hắn chỉ là thấy trong con mắt Trần Lạc lóe lên ánh sáng quật cường, miệng luôn nói những câu cố chấp. Hiện tại hắn mới hiểu rõ bên trong con người đó yếu ớt. Ẩn tàng rất nhiều thứ không muốn người khác biết.

Trần lạc thích viết văn chương, thích biên các loại chuyện xưa.

Trần lạc nói, trong thành thị san sát, building là ngục giam bằng sắt thép, nuốt chửng ánh mặt trời sáng rọi. Sự bận rộn là ngục giam của người lớn. Bọn họ dần dần từ loài người suy bại thành bán thú(1), quên sự hiện hữu của mình, mất đi khả năng mơ mộng.

Trần Lạc mang theo Dương Tiểu, từ thành thị đi đến đến một chỗ khác. Cả ngày lang thang, không biết mệt mỏi, đi không thêm phân biệt rõ phương hướng.

Bọn họ tựa hồ chỉ là liều mạng muốn chạy trốn, chạy thoát cái khóa của mỗi ngày, chạy thoát khỏi cái áp lực cấp ba, chạy trốn tới một nơi lạ lẫm, ra khỏi phố xá phồn hoa đến những con hẻm nhỏ yên tĩnh, từ sân vận động đến thư viện, theo mấy cửa hàng trò chơi đến mấy quán thức ăn nhanh. Hai người con trai, say mê chơi loại trò chơi này, mỗi ngày đều là cuộc sống không có ngày nghỉ, tự do cho bọn hắn không đáng xuất hiện ở chốn này.

Bọn họ không thêm để ý tới những người khác, khắp nơi đều là bán thú bận rộn, tịch mịch từng chút thấm vào trong người.

Trần Lạc nói cậu muốn ở nông thôn, Dương Tiểu đạp xe đạp chở cậu đi, trên đường đi hơn hai giờ, cảnh sắc bên đường biến hóa. Từ các con đường nhựa bằng phẳng thành đường đất gập ghềnh.

Bọn họ gặp được một mảnh xanh xanh, cao cao không biết tên loại cây này là gì, xa xa liền thấy thêm một bụi lớn, sinh trưởng vô cùng khỏe mạnh. Trần Lạc đột nhiên nhảy xuống xe, điên cuồng vọt lên đi vào, mặc cho Dương Tiểu như thế nào gọi cũng không quay đầu lại, hắn chạy vào trong đồng cỏ, làm cho hơn nửa người màu xanh biếc, đem mình bao phủ trong đó.

Dương Tiểu đuổi theo hắn, chạy ở phía sau, nỗ lực chạy. Gió bắt đầu thổi, quần áo bay phất phơ, Dương Tiểu dùng hết toàn lực, lại tựa hồ vĩnh viễn cũng đuổi không kịp, hắn chưa từng nghĩ đến, Trần Lạc gầy ốm trong thân thể lại ẩn chứa một sức mạnh điên cuồng như vậy.

Cuối cùng hai người đều tinh疲力竭 trên mặt đất, chung quanh là mênh mông màu xanh, rồi xa nhân thế, không biết mình đang ở phương nào.

Dương Tiểu sờ sờ ngón tay của Trần Lạc, cảm giác tê tê dại dại, tim đập rộn lên.

Hắn không biết khí lực từ nơi nào đến, khẽ động, đem Trần lạc ôm vào trong ngực, tim cả hai giống nhau đều đập như trống, pháp phùng trong ***g ngực rõ ràng mà chân thật.

.....

(1): nửa người nửa thú. Cái này khiến mình nhớ lại ông thầy sử từng bảo “con người” tức là còn có một nửa là phần “con” trong đấy. Giờ đọc đến cái này làm mình hồi tưởng ko ít :”>

5. Chương 5

Dương Tiểu ngồi trên phiến đá ngẫm màu đen. Trần Lạc xách giày, đi chân trần trên bãi cát, lưu lại những dấu chân.

Một lát sau, Dương Tiểu quay đầu lại, chứng kiến Trần Lạc ở trên bờ cát viết chữ “Dương Tiểu cùng Trần Lạc vĩnh viễn cùng một chỗ”.

Dương Tiểu thành tích trước sau như một thật là tốt, đối với loại học sinh tốt như thế này, thầy cô luôn mất mắt mở mắt nhắm. Hắn luôn có đủ loại cơ trốn học, mọi người cũng khoan dung với hắn. Hắn nói với cô chủ nhiệm lớp thời gian tự học quá ảm ỉ, muốn đi thư viện để tự học, cô chủ nhiệm không hề nghĩ ngợi đồng ý với hắn, vì hắn là trường hợp đặc biệt.

Nhưng là, tường không thể chắn được gió(giấy không gói được lửa), sự tình của hai người kia, vẫn bị mọi người phát hiện.

Các học sinh rất kinh ngạc, vô luận như thế nào cũng vô pháp giải thích vì cái gì bọn họ có thể đi cùng nhau. Trong con mắt của mọi người, hai người kia vốn một người là nam cực, một người là xích đạo xa xôi.

Cô chủ nhiệm cũng nghe một ít lời đồn. Nàng là cô giáo Ngữ văn hơn ba mươi tuổi. Thừa nhận Trần Lạc tài hoa, yêu mến cách hành văn của Trần Lạc, nhưng là đối với học trò như Trần Lạc, lại cảm thấy nội tâm bất lực.

Nàng có lần tìm học trò Dương nói chuyện phiếm. Ý nàng nói rằng học trò giỏi cùng học sinh kém là bằng hữu, nàng cũng không phản đối, Trần Lạc là đứa trẻ thông minh, nếu như Dương Tiểu muốn tốt cho cậu, nên khuyên nhủ cậu, làm cho cậu hảo hảo học tập, từ giờ trở đi cố gắng, cũng vẫn có chút hy vọng, ít nhất phải có dự định cho tương lai.

Dương Tiểu bắt đầu thử khuyên bảo Trần Lạc. Lúc buổi chiều, hẳn chính thức cùng Trần Lạc thảo luận. Sau giờ Ngọ mặt trời đã bớt nắng, mang theo thu lạnh lùng.

Trần Lạc ngồi ở phía sau xe đạp của Dương Tiểu.

Dương Tiểu đột nhiên nói: “Trần Lạc, cậu có thể chăm chỉ học tập hơn một tí được không.”

Trần Lạc trả lời hẳn “Tớ có học hành chăm chỉ nha, tớ nếu cảm thấy hứng thú gì đó, đều có chăm chú đi học đi làm.”

“Chính là. mấy môn lý hoá.”

“Tớ cả đời cũng sẽ không dùng đến cái gì tốc độ vệ tinh, chu kỳ rồi lớp vỏ nguyên tử.”

“Dù sao sau này nếu muốn thi đại học.”

Trần Lạc hỏi hẳn: “Chẳng lẽ tớ không vào được đại học chúng ta sẽ không có thể ở cùng một chỗ sao? Tớ cũng có thể sinh tồn, tớ cũng có thể viết văn tự nuôi sống chính mình.”

Dương Tiểu im lặng với Trần lạc, có điểm bất đắc dĩ.

Trần Lạc thở dài nói tiếp: “Tiểu học rồi đến cấp 2, cấp 2 rồi là cao trung, cao trung xong rồi là đại học, đại học về sau là nghiên cứu sinh, cấp trên hay là tiến sĩ, trên tiến sĩ(chỉ những người sau khi lấy được học vị tiến sĩ vẫn tiếp tục theo đuổi sự nghiệp nghiên cứu khoa học), học hành xong rồi, bắt đầu công tác, sau đó sinh con, trở thành một nam nhân chỉ biết kiếm tiền nuôi gia đình. Sẽ hạnh phúc sao? Nếu như là như vậy, cuộc sống của tớ, còn chưa có bắt đầu cũng đã kết thúc.”

“Nhưng mà, rất nhiều người lớn đều sống như vậy.” Dương Tiểu cũng không muốn có cuộc sống bình thường như thế, là hẳn muốn phản bác Trần Lạc, nhưng không biết nên phản bác như thế nào.

“Đó là bởi vì bọn họ trưởng thành, không có suy nghĩ, những người lớn đều là lừa đảo, đều là như thế! Bọn họ đều đem quá khứ của mình vùi lấp. Hy vọng chúng ta cùng sống như bọn họ.”

Dương Tiểu không phản bác được.

Một lát sau, Trần Lạc đột nhiên nói: “Tớ muốn đi xem biển, cậu chịu đi không?”

Dương Tiểu nhẹ gật đầu, ừ một tiếng. Phía Đông thành phố nhỏ này, ở nơi rất xa là biển Đông. Lúc này là trời thu, ở bờ biển người hẳn là không nhiều lắm.

Dương Tiểu hướng về phía biển mà đạp xe.

Lại qua một hồi, Trần Lạc đột nhiên từ phía sau ôm eo Dương Tiểu, ôm rất chặt, cậu nói: “Tớ không muốn phải lớn lên, không muốn phải giống như những người lớn kia. Tớ mới không muốn trở thành một con thú tự nhốt mình, vì những tiền tài gì đó, mong muốn của chính mình không dám làm, không biết tại sao phải đi làm mấy chuyện đó.”

Cuối cùng đã tới bờ biển, biển mênh mông trải ra trước mắt. Hai người cùng nhau trèo qua núi đá, một bãi cát nhỏ sạch sẽ, tựa hồ như vì hai người chuẩn bị. Trời thu, biển thoát nhìn so với mùa hè thâm trầm một ít, từ trên xuống dưới, một lớp sóng đón lấy một lớp sóng, vĩnh viễn không biết mệt mỏi, sẽ không ngừng, bên tai truyền đến âm thanh tiếng sóng lớn, hơi lạnh của gió biển xẹt qua khuôn mặt, lộ ra mùi tinh mặn.

Dương Tiểu ngồi trên phiến đá ngằm màu đen. Trần Lạc xách giày, đi chân trần trên bãi cát, lưu lại những dấu chân.

Một lát sau, Dương Tiểu quay đầu lại, chứng kiến Trần Lạc ở trên bờ cát viết chữ “Dương Tiểu cùng Trần Lạc vĩnh viễn cùng một chỗ” .

Dương Tiểu từ trên đá ngằm nhảy xuống, cùng cậu ghi.

Đem câu nói đơn giản này, tràn ngập cả bãi cát.

6. Chương 6

Dương Tiểu cùng ngón tay của Trần Lạc kết giao cùng một chỗ. Trong bóng tối, hắn nhìn ánh mắt của cậu.

“Thực xin lỗi, nuốt lời , không có mang cậu đi Tây Tạng.”

“Đứa ngốc, có cậu đang ở đây là tốt rồi.”

Đảo mắt đã đến cuối năm, hai người cùng nhau đi trên đường, mới phát hiện bầu trời tuyết đang rơi.

Đó là mùa đông năm 1999,khoảng cách hiện tại có điểm xa xôi.

Có người nói, năm 2000 thế giới sẽ bị hủy diệt, ngày cuối cùng của năm 1999 là ngày tận thế của nhân loại. Sự hủy diệt địa cầu từ trên trời mà đến, truyền thuyết về tận thế khiến cho người người tâm hoảng sợ. Con người luôn không biết trước tương lai có một tia sợ hãi.

Trần Lạc hỏi Dương Tiểu “Cậu có tin vào truyền thuyết tận thếkhông ?”

Dương Tiểu nghĩ nghĩ trả lời cậu “Không biết.”

“Nếu như đã không có tương lai rồi, như thế đó chính là ngày cuối cùng của đời người này.” Trần Lạc nói như vậy. Trong mắt cậu lóe quang, cũng không sợ hãi cái chết, Trần Lạc nói: “Chúng ta mới mười sáu tuổi, nếu như chết đi, vậy có nghĩa là cả đời đều không có bước vào thế giới của sự trưởng thành .”

Một lát sau, Trần Lạc nói: “Dương Tiểu, đến ngày đó, tớ nghĩ sẽ đi khỏi cái thành phố này.”

“Đi nơi nào?” Dương Tiểu hỏi.

“Ở đâu đều được, càng xa càng tốt. Tớ muốn chỉ có hai người chúng ta, im lặng đi ra ngoài. Chúng ta đi Tây Tạng nhìn xem được không? Nghe nói lúc đó trời đặc biệt xanh.”

Ngày đó, Trần Lạc ngồi ở bệ cửa sổ của trường học, ngoài cửa sổ dương quang chiếu mặt cậu, mang theo hưng phấn.

Kế hoạch điên cuồng bắt đầu được thực hiện, hai người vì thế dồn tiền đã lâu, cuối cùng cũng chỉ đủ một chuyến vé xe. Nhưng cái này không chút nào dao động quyết tâm của bọn hắn. Bởi vì ai cũng không biết có thể hay không có tương lai, có hay không sau này.

Một ngày trước trước khi khởi hành, Trần Lạc đột nhiên phát khởi sốt cao. Nhưng cậu vẫn kiên trì đến nhà ga, mua phiếu, lạnh như băng ngồi trong phòng đợi, Trần Lạc cuộn tròn người dựa vào người Dương Tiểu , trán nóng một cách lợi hại.

“Trần Lạc, chúng ta hay là không nên đi thì hơn ?” Dương Tiểu hỏi cậu. Hắn không đành lòng nhìn cậu càng lúc càng tiêu tụy.

Trần Lạc hé mở đôi môi có chút trắng bệch, cố chấp nói: “Cậu quên là đã hứa với tớ gì rồi sao?”

Kết quả, ngày đó là chưa ra khỏi thành phố. Ở trên xe, Trần Lạc té xỉu. Vốn chuẩn bị tiền để trốn đi, kết quả biến thành tiền khám bệnh.

Dương Tiểu ngồi ở trước giường bệnh, xem chất lỏng truyền dịch trong bình mỗi lúc một thấp chảy xuống, đi vào thân thể Trần Lạc. Cái chất lỏng này rất lạnh nhỉ? Hắn nghĩ, vươn tay đem truyền dịch nắm lại trong lòng bàn tay, dùng nhiệt độ cơ thể làm ấm áp nó. Trần Lạc nằm ở trên giường nhìn hắn, thật lâu không nói một lời.

Trời một điểm đen, đêm cuối cùng của năm 1999, là hai người gắn bó ở trong bệnh viện vượt qua. Ngoài cửa sổ tiếng pháo mừng đoàn. Trong phòng bệnh lại tựa hồ ngăn cách.

Dương Tiểu cùng ngón tay của Trần Lạc kết giao cùng một chỗ. Trong bóng tối, hắn nhìn ánh mắt của cậu.

“Thực xin lỗi, nuốt lời, không có mang cậu đi Tây Tạng.”

“Đứa ngốc, có cậu đang ở đây là tốt rồi.”

Thế giới cuối cùng không có biến mất, địa cầu cuối cùng cũng không có hủy diệt, hết thảy đã thành quá khứ. Mọi người chỉ là lại lần nữa tự nói dối tự lừa mình dối người thôi. Đối với bọn nhỏ, cũng thế chạy nhảy vùng vẫy đều đã trở lại nguyên điểm.

Năm 2000, rốt cục cũng đã 17 tuổi. Bọn họ cuối cùng cũng không còn là những đứa trẻ, cuối cùng cũng trở thành người lớn.

7. Chương 7

Nhưng là hắn giống như con bướm bị mạng nhện quấn quanh, giây dựa cuối cùng một tia điên cuồng, cũng là như thế yếu ớt vô lực. Hắn bắt đầu từng điểm từng điểm thỏa hiệp. Thực sự không phải là không đủ kiên cường, hắn chỉ là nghĩ nếu như mình nghe lời một chút, như vậy cuộc sống có thể sẽ rất nhanh qua đi.

Dương Tiểu hai ngày một đêm chưa có về nhà hậu quả rất nghiêm trọng.

Cha mẹ của hắn vì tìm hắn đem bạn bè từ trường đến nhà lật tìm hết mấy lần. Lúc tìm được Dương Tiểu, mẹ của hắn trước nay chưa từng đánh hắn, khóc tát cho hắn một bạt tai “Mày vì cái gì tốt không học? Thằng đó điên khùng! Mày cùng nó điên khùng với nhau! Còn như vậy, Mày cả đời này sẽ bị phá hủy.”

Người mẹ luôn miễn cưỡng, nàng ý thức được đứa con yêu say đắm vượt qua tình bạn.

Nàng đem Dương Tiểu cùng Trần Lạc ngón tay kết ngón tay đẩy ra, Dương Tiểu quay đầu lại nhìn xem Trần Lạc, Trần Lạc cũng nhìn hắn, từ đầu đến cuối cũng không nói một câu, không có một lời giải thích, không có một chút lưu luyến, nhưng là ánh mắt của cậu đủ để cho hắn đọc được tịch mịch cùng ưu thương. Hắn đi, lần nữa để lại cậu một mình.

Hắn không phân trần gì cả trở về nhà. Hắn cự tuyệt ăn uống, cự tuyệt cùng cha mẹ nói chuyện.

Nhưng là hắn giống như con bướm bị mạng nhện quấn quanh, giây dựa cuối cùng một tia điên cuồng, cũng là như thế yếu ớt vô lực. Hắn bắt đầu từng điểm từng điểm thỏa hiệp. Thực sự không phải là không đủ kiên cường, hắn chỉ là nghĩ nếu như mình nghe lời một chút, như vậy cuộc sống có thể sẽ rất nhanh qua đi.

Ba ngày sau, hết thảy quan hệ của hắn đều chuyển đến cao trung gần nhà. Cha mẹ mỗi ngày đưa hắn đi học như áp giải phạm nhân. Không cho hắn rời đi tầm mắt của bọn họ.

Đoạn thời gian kia, Dương Tiểu vô cùng nhớ Trần Lạc, nhưng lại như thế nào cũng không liên lạc được. Hỏi qua đi bạn học, bọn họ nói, từ ngày đó trở đi, Trần Lạc chưa bao giờ ở trường học xuất hiện. Nhà cũng không biết đem cậu đi đâu rồi.

Nguyên lai, thế giới lớn như vậy, thành thị lớn như vậy, hai người, nếu như tách ra, cứ như vậy khó có thể gặp lại.

Ngắn ngủn nửa năm rất nhanh trôi qua.

Tiếp đến chính là thi vào trường cao đẳng, Dương Tiểu điểm rất cao, thuận lợi thi đậu một chỗ trường đại học trọng điểm.

Hắn rất cục được “Cứu chuộc rồi” .

Ngày đó nhận được thư báo đậu, Dương Tiểu tự cho mình một cái cười thật to tự giễu .

Nguyên lai lúc còn học cao trung, Dương Tiểu vẫn không có nhìn thấy Trần lạc. Hắn thất vọng cùng tịch mịch, làm cho bạn hắn những ai đã gặp qua Trần Lạc đều giúp hắn tìm kiếm cậu, nói cho cậu biết, hắn muốn gặp cậu một lần.

Hắn biết rõ cậu đang ở một góc nào đó của thành phố này.

Hắn thường xuyên nghĩ, Trần Lạc hiện tại đang làm cái gì?

Trần Lạc biến thành bộ dáng gì đây?

Cậu có hay không thỏa hiệp , hay là như trước truy tìm tự do của mình?

Cậu có khỏe không?

Có phải là có bạn bè mới đã đem chính mình bỏ quên?

8. Chương 8

“Xem, có một cậu trai đang đuổi theo xe.”

“Rất là nguy hiểm nha.”

“Cần gì phải như thế?”

“Là tiễn biệt ai sao?”

Ngày đó Dương Tiểu rời nhà đi lên trường, bầu trời mưa rơi lác đác, trên không trung sương mù ngưng tụ, thực vật một mảnh xanh mới. Giống như buổi chiều định mệnh tại sân bóng đó bọn họ gặp nhau.

Nhà ga, Dương Tiểu cùng mọi người từ biệt, kéo dài tới lúc cuối cùng mới lên xe. Hắn vẫn không có nhìn thấy Trần Lạc, có cảm giác trong nội tâm thiếu mất cái gì.

Xe lửa chậm rãi chuyển động. Âm thanh bánh xe dường như càng đè nặng nỗi lòng hắn.

Vừa ngồi xuống, chợt nghe tiếng mọi người trên xe nghị luận.

“Xem, có một cậu trai đang đuổi theo xe.”

“Rất là nguy hiểm nha.”

“Cần gì phải như thế?”

“Là tiễn biệt ai sao?”

Nghe nói như thế, Dương Tiểu từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, buông hành lí chạy đến cửa xe. Hắn dự cảm, hắn biết rõ đó là Trần Lạc.

Chạy như điên phía sau xe nam hài vẫn là ra bộ dáng kiên cố , là Trần Lạc không có sai.

Cậu có lẽ đã sớm ở đây, ở bên cạnh Dương Tiểu, rất xa, một mực yên lặng lặng yên nhìn hấn, không muốn nhiều loạn cuộc sống của hấn.

Cậu có lẽ đã sớm đối Dương Tiểu thất vọng, trách hấn thỏa hiệp, một mực không chịu đi ra thấy hấn, cùng hấn nói chuyện.

Cũng có thể là cậu có việc bận, vừa mới đuổi tới, bỏ lỡ lần gặp gỡ cuối cùng này.

Đứa trẻ kia quả thật rất quật cường, khi xe lửa bắt đầu chuyển động, đột nhiên chạy đến, ném xuống cái ô trong tay, điên cuồng chạy khỏi sân ga, đuổi theo đằng sau xe lửa. Dừng bước chân đuổi theo tốc độ quay của bánh xe.

Dương Tiểu nỗ lực muốn mở cửa ra, nhưng là xe lửa đóng cửa gắt gao. Hấn chỉ có thể đứng tại đó, cách cửa sổ thủy tinh, nhìn xem Trần Lạc.

Cậu một mực chạy, một mực chạy, mưa xối tóc, xối quần áo. Dương Tiểu hy vọng cậu dừng lại, hoặc là giảm bớt tốc độ, như vậy cũng có thể giảm bớt một phần tự trách trong lòng hấn.

Nhưng là trong mưa người vẫn tiến về phía trước, tốc độ không thấy giảm bớt.

Trần Lạc,

Trần Lạc,

Trần Lạc. Dương Tiểu liên tục nhỏ giọng kêu tên.

Mãi cho đến khi khoảng cách càng ngày càng xa, biến mất không thấy nhau nữa.

Dương Tiểu mới phát hiện mình đã rơi lệ đầy mắt.

Đây chính là lần cuối cùng gặp mặt của bọn họ.

9. Chương 9

Peter Pan cuối cùng cũng biến mất không thấy, đứa nhỏ cũng rời đi trở lại tinh cầu của hấn. Điều phải đến lúc không thể làm trẻ con được nữa.

Từ ngày đó trở đi. Trần Lạc giống bốc hơi khỏi thế gian.

Bốn năm sau, Dương Tiểu tốt nghiệp đại học, trở lại thành phố này.

Hấn vẫn không thấy Trần Lạc.

Đây là sự thật.

Coi như là đồng thoại đẹp, kết cục thì phải làm thế nào đây?

Peter Pan cuối cùng cũng biến mất không thấy, đứa nhỏ cũng rời đi trở lại tinh cầu của hấn. Điều phải đến lúc không thể làm trẻ con được nữa.⁽¹⁾

Khi thì hấn ở trong phòng làm việc tăng ca thức đêm.

Khi thì hấn chen chúc trong tàu điện ngầm.

Hấn biết chính mình cũng không thích công việc này.

Hắn như đang đi trong cơn mê, cuộc sống, ngủ, rồi tỉnh, hắn đã quên, có một người tên Trần Lạc đã từng tồn tại. Hắn cam tâm tình nguyện làm một con thú bị vây hãm, hết sức phấn khởi đi tranh đoạt, hy sinh tự do đổi lấy cơm ăn.

Mãi đến hôm nay, trên tàu điện ngầm này hắn hình như đã thấy Trần Lạc. Hắn thậm chí không cách nào xác nhận đó có phải là Trần Lạc hay không, đã nhiều năm như vậy, cậu làm sao có thể một điểm cũng không có đổi. Nhưng là hắn lại tình nguyện tin tưởng đó là Trần Lạc, người con trai cố chấp như thế sao có thể đơn giản thỏa hiệp.

Quá khứ hết thảy dường như là một giấc mộng, giật mình tỉnh lại, mới phát hiện thời gian trôi qua quá nhanh. Đã nhiều năm như vậy, hắn cho là mình đã quên, nhớ lại mới phát hiện tất cả như vậy rõ mồn một trước mắt. Nhìn lại vẫn là hắn trong lòng rất yếu đuối.

Buổi tối, Dương Tiểu uống rượu. Đêm cô độc, hắn một lần lại một lần ở trong nội tâm viết “Dương Tiểu cùng Trần Lạc vĩnh viễn cùng một chỗ.” Khóe mắt đột nhiên có điểm ướt .

(1) câu chuyện Peter Pan có lẽ ai cũng biết, đứa nhỏ ở đây chắc chỉ Jenny, trở về tình cầu ta nghĩ tình cầu này vừa là thế giới mà Jenny sống vừa là thế giới trưởng thành mà ai cũng phải trải qua.

10. Chương 10

Chạy rồi đuổi theo, rồi lại chạy cùng đuổi theo.

Cho dù đây là lần điên cuồng cuối cùng của đời này, một lần truy đuổi cuối cùng.

Cậu, đã trốn hắn quá lâu.

Lại là một buổi sáng mới, ánh mặt trời rơi rải hướng về bờ biển thành phố, bị các tòa lầu san sát cùng các loại dây điện chằng chịt phá thành những mảnh nhỏ, thế giới vẫn là như thế bận rộn. Mọi người đi làm, vội vàng bước , tìm phương hướng của mình, trải qua cuộc sống của mình.

Đứng bên cạnh tàu điện ngầm, đám người kia dường như tạo thành một bức tường chắn, cách trở hai thế giới, trước mắt Dương Tiểu, là đôi mắt kiên định của người kia, gió cứ thế lướt qua.

Dương Tiểu đột nhiên bắt đầu chạy, tăng tốc cước bộ, đẩy đám người ra, đi tìm tung tích người con trai đó, không hề để ý tới tàu điện ngầm sắp chạy, không hề để ý tới có hay không muộn giờ, không hề để ý tới tiếng Trần Tĩnh đang gọi hắn. Hắn ném xuống cặp công văn trong tay, tháo cà- vạt đang trói buộc cổ, cởi bỏ bộ âu phục đáng ghét.

Gió thổi qua mái tóc.

Hắn chỉ là muốn đuổi theo cậu.

Giống như mùa hè đó, đuổi theo cậu, đi qua bãi cỏ mênh mông xanh thẳm đó.

Khi đó, hắn dùng hết khí lực, rốt cục ôm lấy được cậu. Tim cả hai đập rộn ràng trong ***g ngực rõ ràng và chân thật.

Cậu ở trong lòng ngực của hắn nói: “Dương Tiểu, tớ thích cậu.”

Nguyên lai, khoảng thời gian trước đây, hắn đã vứt bỏ chính mình.

Hiện tại hắn đang cố gắng đuổi theo, đuổi theo chính mình, đuổi theo Trần Lạc.

Chạy rồi đuổi theo, rồi lại chạy cùng đuổi theo.

Cho dù đây là lần điên cuồng cuối cùng của đời này, một lần truy đuổi cuối cùng.

Cậu, đã trốn hẩn quá lâu.

Tựa hồ là lần đầu tiên viết loại tiểu thuyết này.

Không có nhiều miêu tả tinh tế, tinh xảo, tôi thử để cho văn của mình tự chạy.

Lúc đầu tôi vốn không biết đặt tên <> hay <> đang lúc do dự không quyết được, cuối cùng đặt là < trốn?="” truy="” đuổi="”>>.

Cái này thật sự là không phải một cách kết hợp xuất sắc lắm.

Truy cản người đến tội cùng là ai đó?

Là đoàn tàu ở đằng sau Trần Lạc?

Là bãi cỏ mênh mông xanh thẳm , là đám người đứng chắn Dương Tiểu?

Hay là do sự phấn đấu của con người?

Trốn chạy vừa lại là ai đây?

Là hai tay nắm cùng một chỗ, trốn sự buồn chán cấp ba của thiếu niên?

Là một mực muốn rời xa thế giới trường thành, không muốn lớn lên của Trần lạc?

Hay là dần dần quên quá khứ như Dương Tiểu ?

Cũng có thể,

Là mỗi người chúng ta?

Trốn cùng truy, vốn là một cái vòng luẩn quẩn của sinh mệnh.

—————oOo—————

Một chút lời bày tỏ lòng của mình...

Cái truyện này kết thúc theo mình nghĩ là HE mình tin tưởng Dương Tiểu sẽ đuổi theo được Trần Lạc như mùa hè năm đó.

Chỉ là đọc xong truyện này trong lòng dâng lên cảm giác hơi nghẹn, khó tả, có gì đó hơi đau và tiếc nuối giống như hồi trước mỗi khi mình đọc Peter Pan thế (thật là không nhớ đến Peter Pan đâu nhưng vì trong này có nhắc nên mới chợt nhận ra đúng là cảm giác như nhau) đều là nghẹn ngào. Peter Pan cũng như Trần Lạc đều muốn làm trẻ con không muốn thành người lớn, nhưng Trần Lạc vẫn phải thành người lớn cơ mà mình nghĩ cậu không có thay đổi, trở thành người lớn theo cách nào là quyền mỗi người và tự mỗi người quyết định. Dương Tiểu đã theo cách thông thường – như Trần Lạc vẫn nói là thành nử thú bị vây hãm trong một cái ***g. Well nhưng mình nghĩ Dương Tiểu kể từ khi gặp lại được Trần Lạc và quyết định muốn một lần cuối cùng điên cuồng đuổi theo cậu đó chính là Dương Tiểu đã trở lại chính mình

Truyện không quá dài nhưng để lại ý vị trong lòng mình rất đậm (cũng có thể một phần vì là truyện đầu tiên mình edit). Mình cảm thấy rất vui vì mình đã chọn bộ này mở đầu vì đối với mình <> để lại cho mình rất nhiều điều.

Mình cũng sắp sửa thành người lớn đây, rất gần rồi, không biết tương lai sẽ thế nào đây... Trốn cùng truy cái gì... Dù gì đi nữa mình vẫn mong mình sẽ không quên những tình yêu tuổi trẻ cũng không quên mình đã từng là một con yêu điên cuồng đam mỹ cái thể loại này *cười*

Mong các bạn sẽ không cảm thấy phí thời gian khi đọc truyện này (vì như thế mình sẽ buồn lắm a :”>)

Nice days

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-truy-duoi>